

[Ivar Nørgaard]

så troet at et demokratisk parti som partiet Venstre ville føle at en borgerlig regering var forpligtet til. Hvis et flertal her i Folketinget opfordrer en regering, må det opfattes som et demokratisk pålæg. Ellers må en sådan regering gå af.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg forstår godt, at hr. Bjørn Elmquist har behov for at tale om noget andet, når den fortolkning af formuleringerne i dagsordenen, han anvendte, er blevet afvist af hr. Ivar Nørgaard fra Socialdemokratiet, som jo har foreslået den.

Men jeg vil da gerne svare på de spørgsmål til SF, som hr. Bjørn Elmquist rejste. Jeg tror ikke, at hr. Bjørn Elmquist har læst dagsordenen fra SF.

Dér står, at vi sætter et åbent Europa på dagsordenen. Det betyder fælles beslutningsorganer mellem EF og EFTA-landene. Det betyder ændringer af Romtraktaten på det punkt, men det betyder også ændringer af Romtraktaten, som vi kender den, så det EF, vi har, kan blive bedre. Det er en åbenhed i EF's beslutningsproces, og hr. Bjørn Elmquist ved måske, at vi har et sådant forslag til debat i salen efter denne sag, og det er et spørgsmål om bedre beskyttelse af miljøet samt sikring af den sociale dimension.

Når hr. Bjørn Elmquist nu synes, det er så interessant at finde hår i suppen mellem Socialdemokratiet og SF i denne fase af debatten, vil jeg gerne sige, at vi er enige i de formuleringer, der er i sidste punkt af hr. Ivar Nørgaards dagsorden. Det, vi kræver, er sikkerhed for, at det bliver mindstekrav, og at det er utvetydigt i en eventuel beslutning, at det er mindstekrav, og at også alle mekanismer virker sådan, at det er mindstekrav.

Glistrup (FP):

Hr. Ivar Nørgaards dagsorden indeholder både skidt og kanel for Fremskridtsmons, og vi forholder os alene til teksten og ser aldeles væk fra alle de mange diffuse tågespredninger, som har forsøgt at trække teksten i den ene eller anden retning under debatten i dag.

På det grundlag må vi sige, at det begynder dårligt. Det begynder nemlig med, at Folketinget skal bekræfte dagsordenen af 23. maj 1989. Som alle sikkert kan erindre, stemte Frem-

skridtspartiet imod den, og vi gjorde det med den begrundelse, der står i Folketingstidende 1988-89, 1. saml., sp. 10608. Det fastholder vi.

Så bliver det bedre, for nu står der, at den kommende regeringskonference mellem EF-landene skal have et bredt mandat. Og det er en god idé, for når folk mødes og skal sidde sammen i tre år, kommer der nogle ind, som de bliver vældig interesseret i, og så skal de selvfølgelig have lov til at tale om dem og andre ting, hvor man vil nægte at tage mere end måske nogle tekniske udredningspartier, men hvor der overhovedet ikke kommer det, som man på nudansk kalder forhandlingsklima, egentlige forhandlinger, men hvor der altså kun kommer en udveksling af nogle papirer om det ene og det andet. Det er selvfølgelig også en god idé; det må man finde ud af hen ad vejen.

Det næste er også glimrende – at man skal have et stærkere økonomisk og valutarisk samarbejde. Med den nuværende teknologiske udvikling og med Danmark som det lille land er vi for at sikre vækst og beskæftigelse enormt interesseret i at have et så stort købekraftsdygtigt hjemmemarked som muligt. Og derfor skal vi selvfølgelig, så længe der er købekraftsdygtige folk, samarbejde med dem – ikke med polakker og sådan nogle, men med dem, som virkelig kan betale for de varer, der bliver leveret til dem, for det er det, som sikrer vækst og beskæftigelse.

Så kommer der et afsnit, som er den rene tankebrist fra hr. Ivar Nørgaards side, når han mener, at regeringskonferencen skal beskæftige sig med nogle beslutningsformer og samarbejdsmonstre med nogle fremmede lande. Ja, selvfølgelig skal vi da meget gerne både samarbejde på nye måder og træffe beslutninger på nye måder med alle de lande, vi skal samhandle med og skal have at gøre med her i verden, men det er ikke noget, som en regeringskonference skal tage sig af, det er noget, vi skal gøre, uanset om der er regeringskonference – altså før november 1990 og efter februar 1993, hvis det bliver tidsterminen.

Det eneste, der kan være meningsfyldt i relation til det emne, vi diskuterer, er, hvem der skal gives adgang til EF. I den forbindelse ville det da være glimrende, hvis Japan eller USA meldte sig ind i EF – det er nok ikke lige om hjørnet – men ethvert EFTA-land, der vil melde sig ind i EF, glimrende! Men man skal altså ba-